

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2451/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Злата Ивковић, адвокат из ..., против тужен Пољопривредне школе „Радос Јовановић Сеља“ из Прокупља, коју заступа Државно првобранилаштво - Одељење у Нишу, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 220/2025 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 220/2025 од 19.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 29/24 од 22.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду од стране запосленог бр. ...-... од 27.12.2023. године којим је тужиоцу престао радни однос 27.12.2023. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада и радног односа почев од 27.12.2023. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 220/2025 од 19.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Позивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП није основано с`обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време од 16.09.1994. године, а касније су закључили уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број ... од 08.11.2010. године. Побијаним решњем туженог од 27.12.2023. године, донетим на основу чланова 175. став 1. тачка 4. и 178. Закона о раду утврђено је да је тужиоцу престао радни однос 27.12.2023. године, због отказа уговора о раду који је запослени дао послодавцу писаном изјавом. Тужиоцу је решење о престанку радног односа уручено истог дана. Тужилац је од стране секретара школе био упознат са последицама потписивања изјаве о отказу уговора о раду, након чега је потписао изјаву којом отказује уговор о раду са 27.12.2023. године као последњим даном рада. Предмет тужбеног захтева у овој правној ствари је поништај наведеног решења, а као разлог се наводи да тужилац није изразио јасну и слободну вољу приликом давања изјаве о отказу уговора о раду, већ да је школска управа извршила притисак на њега тако што му је запређено да ће покренути кривични поступак против њега. Утврђено је да је тужена оспорила у потпуности тврдње тужиоца наводећи да је изјава о отказу дата од стране тужиоца како би избегао покретање дисциплинског поступка због непримереног понашања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај побитоног решења и враћање на рад налазећи да је изјава о отказу уговора о раду дата у складу са чланом 178. Закона о раду.

Одредбом члана 175. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ...95/18) , прописано је да радни однос престаје отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог, док је одредбом члана 178. став 1. истог закона, прописано да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду.

Према одредби члана 28. Закона о облигационим односима, изјава воље мора бити таква да се са сигурношћу може закључити о њеном постојању и мора да буде учињена слободно и озбиљно.

Наиме, изјава о престанку радног односа је једнострана изјава воље која производи правно дејство од дана достављања послодавцу. Код утврђења да је тужилац писаном изјавом отказао уговор о раду, то му је моментом достављања отказног акта туженој као послодавцу, престао радни однос по самом закону, а накнадно повлачење дате изјаве не може произвести правно дејство без пристанка послодавца. Наиме, само решење о отказу уговора о раду на основу писменог отказа запосленог је декларативног, а не конститутивног карактера, из којих разлога, супротно наводима ревизије тужиоца којима се указује на погрешну примену материјалног права, решење којим јој је отказан уговор о раду не представља правни основ за престанак радног односа, јер је тим решењем само констатован престанак радног односа његовом вољом, као запосленог лица. Осим тога, тужилац током поступка није доказао да је његова изјава о отказу изнуђена принудом, односно да је дата у заблуди или услед преваре, из којих разлога је и по оцени Врховног суда, резултат слободне и самостално изражене

воље, а евентуална исхитреност одлуке не може представљати извињавајући разлог за дату изјаву о отказу која представља основ престанка радног односа.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају тужилац је писаном изјавом о отказао уговор о раду, јер му је указано да се против њега може покренути дисциплински поступак због непримереног понашања. По правилном закључку нижестепених судова у оваквом понашању тужиоца нема мана воља, нити се "претња" послодавца да против њега може бити покренут дисциплински поступк представља ману воље у смислу члана 60. ЗОО.

Имајући ово у виду, Врховни суд налази да је правилан закључак судова да је побијано решење у свему донето према одредбама члана 175. став 1. тачка 4. и 178. ЗОР, да је тужилац упозорен и на последице потписивања изјаве о отказу уговора о раду, па је неоснован и његов захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Због тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Остале наводе у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, Врховни суд није ценио, с обзиром на то да се ревизија, применом чл.407. став 2. ЗПП, из ових разлога не може изјавити.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић